

ENFER

麟趾

คู่ภิกขุ
คำบัลลังก์

4

梦溪石 Meng Xi Shi ฝัน
ปราณหยก แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

麒麟
夢溪石
麒麟

4

ENTER
www.enter-books.com

麒麟

คู่ภิกิเอน
คำบัลลังก์

คู่มือฉบับลัทธิ 4

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน ปราณหยก แปล

《麟趾》 Vol 04

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2705-9

ภาพประกอบปก หาดงก

Paladin12 / Shutterstock.com

Ma ry / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 419 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

แม้ 'คู่มือเล่นคำบัลลังก์' จะไม่ถือว่าเป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ เพราะยุคสมัยในเรื่องไม่ตรงกับช่วงเวลาหรืออยู่ในรัชสมัยของจักรพรรดิที่มีตัวตนจริง แต่หลายๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็สะท้อนความจริงได้เป็นอย่างดี ในประวัติศาสตร์สงครามใดๆ ของโลกเรา หนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ชาติบ้านเมืองต้องล่มสลายหรือตกเป็นเมืองขึ้นนั้นมาจากการแตกความสามัคคีของคนในชาติ ความฟุ้งเฟ้อของชนชั้นผู้นำ ไม่สนใจบริหารบ้านเมือง ยิ่งเมื่อบวกกับมีคนทรยศขายชาติด้วยแล้ว จุดจบก็อยู่ที่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง

ที่กล่าวมาก็คือสารที่ปรากฏในเล่มสี่ เรียกว่าเข้มข้นชนิดที่แทบจะคั้นเป็นน้ำออกมาได้เลย...พูดถึงน้ำแล้วก็นึกขึ้นได้ แนะนำว่าก่อนลงมืออ่านหาเครื่องดื่มเย็นๆ มาวางไว้ใกล้ตัวหน่อยก็ดี เพราะอ่านเล่มนี้แล้วได้เกิดอาการ 'หัวร้อน' ทีเดียวแน่นอน

นี่คือเล่มสุดท้ายแล้ว มาเอาใจช่วยพี่น้องสกุลเฮ้อที่ยังเหลืออยู่กันต่อ ขอให้พวกเขาสามารถ 'คำบัลลังก์' ได้สำเร็จด้วยเถิด

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

เมิ่งซีซือ (Meng Xi Shi) เป็นนักเขียนจีนผู้โด่งดังไปทั่วเอเชีย ผลงานทุกชิ้นขึ้นอันดับทำเนียบทงนินยาขายดีของเว็บไซต์จีนเจียง แพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ยักษ์ใหญ่ของจีนมาตลอดหลายปี งานเขียนของเมิ่งซีซือผสมผสานความสมจริงที่อ้างอิงได้เข้ากับทำนองภาษาที่สอดแทรกอารมณ์ขัน อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน จึงได้รับความชื่นชอบจากนักอ่านจำนวนมาก

ผลงานที่เป็นที่นิยมแพร่หลาย เช่น รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ และพันสารท เนื่องจากในเวปป้อซือส์งคมออนไลน์ของจีน เมิ่งซีซือมักลงรูปน่ารักของแมวเหมียว แตกต่างจากภาพความเก่งกาจด้านฝีมือการเขียน จึงได้รับฉายาว่า 'ตัวหวังเหมียว' ซึ่งแปลว่าเจ้าเหมียวจอมราชัน

Meng Xi Shi

จากใจนักแปล

'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' เป็นเรื่องราวของพี่น้องที่รักใคร่ปรองดองกันอย่างยิ่ง แต่ความรักที่ขาดความเข้าใจมักก่อให้เกิดปัญหามากมาย ชาวจีนกล่าวไว้ว่า พี่น้องเปรียบเสมือนแขนขา คู่รักเปรียบเสมือนเสื้อผ้า เราสามารถวิ่งแก้ผ้าได้ แต่ไม่สามารถวิ่งไปโดยไม่มีแขนขาพาประคอง

สำหรับปรานหยก พูดได้เลยว่า 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' ขึ้นนี้เป็นผลงานชิ้นหนึ่งที่ปรานหยกภาคภูมิใจ และรู้สึกยินดีมากๆ ที่ได้รับคอมเมนต์จากทีม บ.ก. เนื่องจากทุกคอมเมนต์เป็นการติเพื่อก่อ พร้อมมอบข้อมูลความรู้ที่มีค่ามากมายจนอยากโยนอิฐล่อหยกเยอะๆ แต่กลัวโดนก้อนอิฐปากลับมาแทน ซัดใจอย่างเดียวคือ 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' สี่เล่มนี้สั้นเกินไป หากอยากเข้าใจว่า เพราะอะไร ขอเชิญพลิกไปอ่านเนื้อหาทั้งหมดกันดูค่ะ

ปรานหยก

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 127

ประตูเมืองทางด้านเหนือของเมืองหฺยเล่อไม่ใหญ่ นับตั้งแต่ราชวงศ์ก่อนจนถึงปัจจุบันผู้ปกครองของที่นี่มีการผลัดเปลี่ยนคนแล้วคนเล่า เช่นเดียวกับราชวงศ์ที่มีการสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียน มีเพียงเมืองหฺยเล่อที่ยังคงอยู่ที่เดิม แม้จะผ่านการเพิ่มเสริมให้แข็งแรงและปรับปรุงบางสิ่งใหม่ แต่ยังสามารถมองเห็นร่องรอยของกาลเวลาและความเก่าแก่ที่ไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูด คล้ายจะประกาศให้ผู้ที่สำคัญจรผ่านไปมาได้สัมผัสถึงความเจริญรุ่งเรืองและเสื่อมโทรมของประวัติศาสตร์นับร้อยปี ตลอดจนความแปรผันจากหน้ามือเป็นหลังมือของมันอยู่เงียบๆ

วันนี้เป็นอีกครั้งที่เมืองหฺยเล่อได้ต้อนรับผู้มาเยือนซึ่งอาจจะพูดได้ว่าเป็นนักเดินทางที่ไม่ได้พบเจอกันมานาน

อีกฝ่ายมาพร้อมขบวนยิ่งใหญ่ เข้าเมืองมาทางประตูด้านเหนือ ผู้นำคือหลินเหมี่ยว ส่วนอีกคนที่อยู่ข้างๆ สวมผ้าคลุมปิดศีรษะซ่อนใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง

แต่สำหรับเธอทรงรูปร่างของฝ่ายตรงข้ามรวมไปถึงบุคลิกลักษณะ
ล้วนไม่ใช่สิ่งแปลกตา

เพราะตอนอยู่นอกด่านห่างออกไปพันลี้พวกเขาเคยทำศึกเคียงบ่า
เคียงไหล่เพื่อผลประโยชน์ที่มีร่วมกัน และเคยผ่านช่วงเวลาวิกฤตที่
คนทั่วไปยากที่จะจินตนาการมาด้วยกันแล้ว

ตอนเห็นเธอทรงนำคนออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง หลินเหมียว
รีบลงจากหลังม้าก่อนประคองสตรีสวมผ้าคลุมลงมาด้วย

"นับตั้งแต่จากกันที่วังจนถึงวันนี้ก็หลายปี องค์หญิงสบายดีหรือไม่"
สตรีนางนั้นปลดผ้าคลุมศีรษะลง เผยให้เห็นใบหน้าคุ้นตา

เทียบกับเมื่อหลายปีก่อนดูเหมือนองค์หญิงเงินดั่งจะเปลี่ยนไป
อย่างมหาศาล แม้นางจะยังคงมีความงามสง่า แต่ห่างคิ้วกับหางตา
ล้วนมีประกายระยิบที่เกิดจากการผ่านช่วงเวลาอันหนักหน่วง

"ข้าสบายดี เจ้าที่ที่ไม่สบายอยู่ตลอด เกรงว่าข้าข้างนี้คงต้อง
พิการไปตลอดชีวิต" องค์หญิงเงินดั่งยิ้มบาง

วาจาล่วงเกินของอีกฝ่ายทำให้หลินเหมียวชะงัก แต่ไม่รู้ว่า
ควรออกหน้าแทนเธอทรงดีหรือไม่

ทว่าเธอทรงกลับไม่มีสีหน้าไม่พอใจ ซ้ำยังหัวเราะเสียงดัง

"องค์หญิงคงต้องยอมลำบากให้คนพิการเช่นข้าช่วยเหลือแล้ว!"

คนอื่นต่างนึกว่าชาติพิการเป็นปมของเธอทรงจึงไม่มีผู้ใดกล้าพูด
เรื่องนี้กับเขาแม้แต่ครั้งประโยค ทว่าเจ้าตัวกลับพูดถึงมันได้อย่าง
ไม่ถือสาด้วยสีหน้าสบายอกสบายใจ

ทั้งสองมองตากัน ครั้งนี้รอยยิ้มขององค์หญิงเงินดั่งมีความจริงใจ
เพิ่มมากขึ้น

หลินเหมียวถึงเพิ่งเข้าใจว่านี่คือวิธีทักทายแบบเฉพาะตัวของ

บุคคลสำคัญทั้งสอง โชคดีที่เมื่อครู่เขาไม่ได้พูดแทรก

คณะเดินทางกลับขึ้นหลังม้าอีกครั้งเพื่อเดินทางเข้าไปในตัวเมือง
อย่างช้าๆ

"เช่นนี้เท่ากับองค์หญิงได้คืนถิ่นแล้วใช่หรือไม่" เฮอหรงถาม

องค์หญิงเงินตั้งกวาดตามองทัศนียภาพรอบตัว ถอนหายใจ
"มิคิด ตอนแต่งงานข้าเดินทางออกจากด่านไปทางนี้ เพียงแค่จะพริบตา
เวลาก็ผ่านไปหลายสิบปี ที่นี้ยังคงเป็นเหมือนเมื่อก่อน ในขณะที่ข้า
ชราแล้ว"

น้ำเสียงของเฮอหรงทุ้มนุ่ม "มิควรกล่าวฝั่งซางอวี่ย่าคำแล้ว
ด้วยยังมีแสงสายัณห์حابทั่วฟ้า"*

องค์หญิงเงินตั้งชะงักไปครู่หนึ่ง นางกล่าวเยาะตนเอง "เกรงแต่ว่า
จะแก่แล้วแก่เลย ต่อให้มีใจทว่าไร้กำลัง!"

จากประตูเมืองไปที่จวนถ้าขี่ม้าไปจะรู้สึกว่าไม่ไกล เฮอหรงให้
คนจัดเตรียมห้องพักกับข้าวของเครื่องใช้ไว้ให้องค์หญิงเงินตั้งเรียบร้อย

เมื่อกลับมาถึงจวนเฮอหรงเชิญองค์หญิงเงินตั้งนั่ง ชายหนุ่ม
จัดแจงเสื่อผ้า แล้วคารวะนางอย่างเต็มพิธีการหนึ่งครั้ง

องค์หญิงเงินตั้งหลุดคำ "องค์ชายทำอันใด ต่อให้ต้องมีการทำความ
เคารพกันจริงๆ ก็สมควรเป็นข้าราชการเจ้าถึงจะถูก เพราะถ้าเจ้าไม่ส่ง
หลินเหมี่ยวไปช่วย เกรงว่าปານี้ข้าคงหนีออกจากทิวเจวี่ตะวันตก
ไม่สำเร็จ"

แผนการรุกรานตะวันตกของฉูเนียนชานดำเนินไปอย่างเร่งเร้า

* 'มิควรกล่าวฝั่งซางอวี่ย่าคำแล้ว ด้วยยังมีแสงสายัณห์حابทั่วฟ้า' เป็นสำนวนเปรียบเปรย หมายถึง
ต่อให้คนเราจะมียายล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตก็สามารถสร้างประโยชน์
ให้แก่ผู้อื่นได้ โดยต้นซางและต้นอวี่เป็นสัญลักษณ์สื่อถึงภาพทิวทัศน์ยามพระอาทิตย์ตก จึงมักใช้
อุปมาถึงคนสูงวัย

รุนแรง เดิมทีทิวเจี๋ยตะวันออกกับตะวันตกมีความแตกต่างทางด้านความแข็งแกร่งอยู่แล้ว ผู้เขียนอ่านแล้วคิดว่ายามนี้ราชสำนักจงหยวนกำลังรักษาความเป็นกลาง ไม่กล้าเป็นฝ่ายทำท่าสงคราม เขาจึงรวบรวมทัพใหญ่บุกทิวเจี๋ยตะวันตกเพื่อเริ่มแผนรวมทิวเจี๋ยให้เป็นหนึ่งตามที่กะเกณฑ์เอาไว้ตั้งแต่ต้น

กองทัพม้าเหล็กของทิวเจี๋ยตะวันออกทะลวงผ่านเขาอาเออร์^{*} ผ่านเมืองฝูถู่ เลาะผ่านแนวตะเข็บเมืองกุ่เกาซาง ตรงเข้าวังทิวเจี๋ยตะวันตกอย่างรวดเร็ว

เดิมราษฎรของทิวเจี๋ยตะวันตกก็ไม่มากเท่าทิวเจี๋ยตะวันออก ยิ่งในช่วงหลายปีมานี้ภายใต้การปกครองขององค์หญิงเจินตั้ง นางได้เปิดเส้นทางการค้าให้ขบวนสินค้าที่จะเดินทางไปป้อซือสามารถเลือกเดินทางผ่านทิวเจี๋ยตะวันตก ทำให้พวกเขากลายเป็นแกะอ้วนสำหรับทิวเจี๋ยตะวันออก

ทัพใหญ่อันดุเดือดห้ำหามญของทิวเจี๋ยตะวันออกตรงเข้ากลืนกินอาณาเขตอันกว้างใหญ่ไพศาลของทิวเจี๋ยตะวันตก ช่วงเวลานี้เองที่ชนชั้นสูงของทิวเจี๋ยตะวันตกกลุ่มต่างๆ ที่ถูกองค์หญิงเจินตั้งกำราบมานานมองว่าเป็นโอกาส พวกเขาจึงฉวยจังหวะตอนที่เกิดความซุลมุนตลบหลังองค์หญิงเจินตั้งเพื่อยึดอำนาจ สंहหารหลู่จี้ซ่าน ส่งข่าวไปให้ผู้เขียนอ่านอย่างนี้กว่าตัวเองฉลาด ผู้ใดจะรู้ว่าสิ่งแรกที่ทัพทิวเจี๋ยตะวันออกทำตอนที่บุกเข้าวังคือการสังหารไล่ศึกชาวทิวเจี๋ยตะวันตกที่อวดฉลาดกลุ่มนี้ทิ้ง

องค์หญิงเจินตั้งจำเป็นต้องล่าถอยมาเรื่อยๆ จนถึงเมืองเยียนฉี ตอนที่นางเตรียมจะสู้ชนิดหลังชนแม่น้ำที่เมืองเยียนฉี หลินเหมี่ยว

* เขาอาเออร์ไท่ หมายถึงเทือกเขาอัลไต

ก็ได้นำกำลังมาถึง

ยามนั้นองค์หญิงเงินตั้งไม่เคยคิดที่จะกลับจงหยวน นางรู้ดีว่าการที่สวามิภักดิ์ขอความช่วยเหลือของตนไม่ได้รับการตอบรับเปรียบได้กับการทุ่มหินลงไปในมหาสมุทร แสดงว่าราชสำนักจงหยวนจะต้องเกิดความเปลี่ยนแปลงถึงได้ไม่คิดจะมารับนาง ดังนั้นต่อให้นางหนีกลับไปแม่ทัพที่ประจำอยู่ชายแดนก็คงไม่เปิดประตูเมืองรับ ดีไม่ดีคนพวกนั้นอาจจับนางไปประเคนให้ผู้นิยมชานเพื่อเป็นการประจบเอาใจหูเจี๋ย ตะวันออกด้วย

ทว่าหลินเหมียวกลับเดินทางมา เขาบอกองค์หญิงเงินตั้งว่าเฮ่อหรงไม่เคยลืมนาง และไม่เคยคิดฉีกสัญญา เพียงแต่ไม่สามารถพูดให้ราชสำนักยอมเคลื่อนทัพได้ จึงส่งคนมาช่วยองค์หญิงเงินตั้งด้วยตัวเอง ขอเพียงพวกองค์หญิงเข้ามาในเขตหลังโจว ต่อให้ผู้นิยมชาน ยাত্রาทัพตามมาถึง เฮ่อหรงก็ไม่มีทางทอดทิ้งองค์หญิงเงินตั้ง

องค์หญิงเงินตั้งเชื่อใจเขา นางจึงนำกำลังที่เหลือของตนถอยออกจากเมืองเยียนฉี ติดตามหลินเหมียว โดยไม่สนใจกานโจวที่อยู่ใกล้หูเจี๋ยตะวันตกมากกว่า แต่ยอมอ้อมทะเลทรายเกอบี* ฝ่าสายลมกับเม็ดทรายเพื่อมายังหลังโจว

เฮ่อหรงสั่งศิรชะ "ข้ารู้สึกละอายใจยิ่งที่ไม่สามารถทำตามที่เคยรับปากท่าน ทำให้ต้องผิดคำสัตย์และผิดต่อท่าน"

แน่นอนว่าองค์หญิงเงินตั้งต้องโกรธ แต่นางรู้ว่าไม่สามารถระบายโทสะนี้ใส่เฮ่อหรง เพราะการที่อ้อมฝ่ายยอมเสี่ยงส่งคนไปช่วยนาง ถือว่ามีคุณธรรมมากแล้ว

"ผู้ใดใช้ให้เจ้าไม่เป็นจักรพรรดิเอง ช่วยไม่ได้!" องค์หญิงเงินตั้ง

* ทะเลทรายเกอบี หมายถึงทะเลทรายโกบี

หัวเราะเยาะอย่างไม่เกรงใจ "ตอนนั้นเจ้าอูตสาหัสสร้างผลงานชิ้นใหญ่ ทำให้ข้าเข้าใจว่าถึงอย่างไรจักรพรรดิของพวกเขาจะมองเจ้าใหม่นี้ก็ไม่ถึงว่าหลายปีผ่านไปเจ้ากลับถูกเตะมาอยู่ชายแดน นับวันยิ่งถอยหลังเข้าคลองจริงๆ"

หลินเหมียวเริ่มไม่พอใจที่ได้ยินนางวิพากษ์วิจารณ์บุคคลที่ตนเคารพนับถือเช่นนี้ จึงหลุดปากออกไป "องค์ชายขอมาอยู่ที่นี้เองต่างหาก!"

องค์หญิงเงินตั้งหัวเราะ "ถ้าไม่ใช่เพราะอยู่ที่เมืองหลวงไม่ได้ ผู้ใดจะเต็มใจวิ่งมาอยู่ในที่แบบนี้"

เฮ่อหรงยังคงเป็นปกติ ไม่มีอาการโกรธเคืองให้เห็น "องค์หญิงพูดถูก แต่ถ้าไม่ใช่เพราะข้าอยู่หลังใจว ตอให้ตอนนี้อยากส่งคนไปช่วยท่านก็คงเป็นได้แค่ น้ำไกลไม่อาจดับไฟไถ้"

โดนเขาพูดเช่นนี้ องค์หญิงเงินตั้งก็ไม่สามารถพูดจาเยาะหยันได้อีก นางถอนหายใจยาวแล้วเสียบ

เฮ่อหรงเอ่ย "พวกท่านเดินทางมาไกลคงเหนื่อยมาก ไปพักผ่อนก่อนดีกว่า เรื่องอื่นเอาไว้ตื่นแล้วค่อยคุยกันก็ยังไม่สาย"

หลังจากพวกองค์หญิงเงินตั้งแยกตัวไป เซวี่ยถานก็เข้ามา

"เท่าที่คำนวณดูคร่าวๆ คนที่องค์หญิงเงินตั้งพามาครั้งนี้มีราวๆ แค่สองพัน ดูท่าผู้เนี่ยนชานจะเล่นงานพวกเขาเสียกระอัก!"

เฮ่อหรงพูดเสียงหนัก "ดูท่าเหตุเจี๋ยจวนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว"

ครั้งนี้แม้แต่เซวี่ยถานที่ตามปกติเป็นคนชอบหัวเราะรำเริง อวดโอ่ราวกับได้ห้านี้ไม่มีปัญหาใดที่แก้ไขไม่ได้ยังต้องหุบยิ้มอย่างหาได้ยาก

"หลังเหตุเจี๋ยเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผู้เนี่ยนชานจะต้องพุ่งเป้ามา

ที่จ้งหยวน ก่อนหน้านั้นพวกเราเข้าใจว่าเขาจะเข้าตีจ้งหยวน ผู้ใดจะรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามกลับไปเล่นงานทูเจี๋ยตะวันตกชนิดไม่บอกไม่กล่าว ผู้เนี่ยนชานผู้นี้ไม่เพียงจิตใจเหี้ยมมหาญเฉกสุนัขป่า แต่ยังมีเล่ห์อุบายลึกซึ้ง ช่าง..."

"เป็นคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวคนหนึ่ง" เฮ่อหรงต่อคำพูดเขา

เซวียถานผงกศีรษะ "องค์ชายคิดจะทำอย่างไรต่อไป"

"เหลือวันเล่า"

"องค์ชายไม่ตอบรับข้อเสนอลของเขาทำให้เขาชวดผลประโยชน์วันนี้เลยเดินทางกลับ อีกไม่นานราชสำนักน่าจะรู้เรื่องที่องค์หญิงเงินตั้งเดินทางมาที่หลังใจ"

"เจ้าจงไปเตรียมตัว อีกสองสามวัน คอยให้องค์หญิงพร้อมแล้วข้าจะเดินทางไปเมืองหลวงกับนาง"

เซวียถานอ่านเจตนาของเขาออกทันที "ท่านเกรงว่าที่ฉางอันจะมีคนทำหน้าที่สื่อร้องเรียนเรื่องนี้?"

น้ำเสียงของเฮ่อหรงเรียบสนิท "คนบางคนคุกเข่ามานานจนกระดูกคดงอ ไม่สามารถยืนตัวตรงได้อีก ข้ามีเหตุผลพอที่จะเชื่อได้อย่างสนิทใจว่าถ้าผู้เนี่ยนชานตั้งใจจะเอาเรื่องนี้มาเป็นเหตุผลเล่นงานจ้งหยวน จะต้องมีคนในราชสำนักยุยงฝ่าบาทให้ส่งตัวองค์หญิงไป เพราะฉะนั้นข้าจึงต้องชิงพาองค์หญิงเดินทางไปอย่างเปิดเผยเพื่อให้ฝ่าบาททรงพิจารณา"

ถ้าเปลี่ยนเป็นเมื่อก่อนเซวียถานคงไม่หวัง แต่เนี่แม้แต่คนที่เม่กลัวฟ้ากลัวดินอย่างเขายังรู้สึกว่าการที่เฮ่อหรงเลือกกลับไปเมืองหลวงตอนนีไม่ใช่ว่าเรื่องที่ดี

เซวียถานผินยิ้ม "ก่อนหน้านี้นี้ท่านล่วงเกินคนตระกูลใหญ่และ

ตระกูลขุนนาง ต่อมายังล่วงเกินคนของรัชทายาท กลับไปคราวนี้ ต่อให้ไม่ได้มีเพลงอุก้องสี่ทิศ* หรือลึบทิศมีภัยร้ายซุ่มซ่อน แต่ก็ต้องยื่นหยัดเดียวตาย ไร้ผู้สนับสนุน หรือจะให้ชิงอ้อมกลับไปเมืองหลวง เพื่อช่วยพุดฟื้นพุดความสัมพันธ์ให้ท่านกับจ้ออ้อมดีหรือไม่"

เฮ่อหวังไม่ตอบแต่กลับย้อนถาม "อวีเซิน เจ้าติดตามข้ามานาน ได้เห็นข้าก้าวจากการเป็นพระราชนัดดาที่ไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญมาเป็นอย่างทุกวันนี้ และเจ้าเองก็รู้จักพี่น้องของข้าดี เจ้ารู้สึกว่าเป็นเรื่องระหว่างข้า รัชทายาท กับจ้ออ้อม ยังจะสามารถกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้อีกหรือไม่"

เซวียถานเสียบไปพักหนึ่งก่อนบอก "ไม่ พวกท่านสามคนมีทางเดินสามทาง"

ต่างทางเดินย่อมไม่อาจร่วมแผน

รัชทายาทมองว่าตัวเองเป็นบุตรชายคนโต มีสิทธิ์ที่จะครอบครองทุกสิ่งโดยชอบธรรม เขาจึงหวังว่าพวกน้องๆ จะเชื่อฟังและอยู่ใต้อำนาจบัญชาของเขาอย่างสงบเสงี่ยม เมื่อนั้นเขาย่อมทำตัวเป็นที่รักและเป็นทีเคารพของน้องๆ เหมือนที่ผ่านมา คอยปกป้องดูแลพวกเขา แต่กลับลืมไปว่าวันนี้ไม่เหมือนวันวาน เพราะพวกน้องๆ ตอนนี้อยู่ที่ไหนไกลแค่ข้าวหนึ่งชามกับเนื้อหนึ่งชิ้นเหมือนเมื่อก่อน สถานภาพที่เปลี่ยนแปลงทำให้พวกเขามีสิ่งที่ต้องการมากยิ่งขึ้น แต่รัชทายาทกลับให้ได้แค่ข้าวหนึ่งชามกับเนื้อหนึ่งชิ้น จึงเป็นที่แน่นอนว่าพวกเขา

* 'เพลงอุก้องสี่ทิศ' หรือ 'สี่ด้านยินเสียงเพลงแคว้นอู๋' หมายถึงรอบด้านมีแต่ศัตรู ไร้ความหวังที่จะได้ชัยชนะ มีที่มาจากสงครามจู่ฮั่นระหว่างเซียงอู๋กับหลิวบิง ทหารจู่ถูกทหารอั่นปิดล้อมอยู่ในเมืองโกซยา กำลังพลเหลือน้อย เสบียงร่อยหรอ หลิวบิงยังใช้อุบายทำให้ทหารจู่คิดถึงบ้านและเสียขวัญด้วยการให้คนมาร้องเพลงพื้นเมืองของแคว้นจู่รอบๆ เมืองโกซยาในช่วงค่ำคืน ทหารจู่ได้ยินก็เข้าใจว่าทัพอั่นคงตีทัพจู่ได้แล้วและกวาดต้อนเชลยมาจำนวนมากจึงมีเสียงร้องเพลงมากขึ้น ทหารจู่เสียขวัญหมดกำลังใจ จึงพากันหนีทัพไปมากมาย ในที่สุดเซียงอู๋ก็พ่ายแพ้แก่หลิวบิง

จะต้องไม่พอใจจนเกิดเป็นรอยริ้วฉาน

รัชทายาทที่ไม่ใช่บุตรชายของภรรยาเอกต้องผ่านความยากลำบากต่างๆ นานา ข้าภรรยาที่แต่งงานก็เป็นแค่ชาวบ้าน จำเป็นต้องพาตัวเองไปเข้าทาง 'สามัญชนคนยากจน' เพราะตระกูลขุนนางวางตัวไม่หมางเมินแต่ก็ไม่เป็นมิตรต่อเขา ทำให้ชายหนุ่มต้องแสวงหาทางอื่น ด้วยการยกย่องลูกหลานคนยากจนและรวบรวมขุนนางที่มาจากครอบครัวสามัญชนมาเป็นพวก

จื่ออ๋องเฮ่อชิวมีผลงานจากการทำศึก เขาเคยขอลอกไปอยู่ชายแดน แต่กลับถูกรัฐทนายาทจงใจกดขี่ เกิดเป็นปมในใจ เพราะเข้าใจว่ารัชทายาทปรารถนาในอำนาจจนไม่สนใจความสัมพันธ์ในครอบครัว เขาจึงต้องการที่จะหลุดพ้นจากการควบคุมของรัชทายาทอย่างรุนแรง ดังนั้นเขาจึงไปเข้าหาหลี่คววน จื่ออ๋องผู้มีภรรยาคนแรกเป็นคนในตระกูลสูงศักดิ์ เช่นเดียวกับภรรยาคนใหม่เลยกลายเป็นตัวแทนของอำนาจฝ่ายตระกูลสูงศักดิ์

ส่วนเฮ่อหรงเขาเดินไปบนเส้นทางที่แตกต่างจากพี่น้องทุกคน

ชายหนุ่มไม่ได้รวบรวมคนจนมาเป็นพวก ไม่ได้ผูกสัมพันธ์กับตระกูลสูงศักดิ์ และยังไมยอมก้มศีรษะให้ขุนนาง ข้างกายเขามีลูกหลานของตระกูลใหญ่อย่างจงเจ้อกับมีขุนนางที่ถือกำเนิดจากตระกูลขุนนางอย่างจิ้นลิ่ง เขายังมีพวกเซวี่ยถานและถานจิน ทำให้ไม่มีผู้ใดแปะป้ายว่าเขาเป็นฝ่ายใดได้อย่างชัดเจน ทำได้แค่บอกว่าเขาใช้คนอย่างไม่มี การปิดกั้น

ทว่าเนื่องจากเวลานี้เฮ่อหรงไม่ได้อยู่ ณ จุดศูนย์กลางของราชสำนัก และคนสนิทไม่ได้มีตำแหน่งสำคัญ ทำให้ไม่ตกเป็นเป้าแห่งเล็ง มีน้อยคนมากที่มองอันอ่องคนนี้เป็นหอกข้างแคร่ ทุกคน

ต่างรู้สึกว่าเขาชอบทำเรื่องที่คาดเดาไม่ได้ บางครั้งก็เดินเล่น บางครั้งก็ละเอียดยดรอบคอบ

แต่ครั้งนี้การที่เขาสังหารโจวซู่และไล่ตะเพิดหลิววินทำให้คนนอกต่างมองว่าอันอ่องวางตัวอยู่ในจุดที่โดดเดี่ยวอย่างไม่ต้องสงสัย

เซวียถานที่คอยดูอยู่ที่ด้านข้างมองเห็นชัด รู้ว่าเฮ่อหรงจำเป็นต้องทำแบบนี้ เขาเข้าใจดีว่าเส้นทางของเฮ่อหรงแตกต่างไปจากคนอื่น ๆ ทั้งยังมีอันตรายมากมาย

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่ต้องสนใจอะไรอีก หากเรื่องทั้งหมดเป็นไปอย่างที่พวกเขาคาดการณ์กัน ไม่ช้าก็เร็ววันนั้นย่อมต้องมาถึง เวลาที่ต้องเตรียมทุกอย่างให้พร้อมสรรพ เพราะการที่เฮ่อหรงจะกลับเมืองหลวงก็เป็นก้าวหนึ่งในแผน

"ไม่ว่าอย่างไรข้าจะคอยติดตามอยู่ข้างหลังท่านเสมอ แต่ท่านอย่าเดินไวเกินไปจนข้าตามไม่ทันเล่า"

พอคิดตกเซวียถานก็กลับมาสีหน้าสบายๆ พุดเล่นได้เหมือนเดิม เฮ่อหรงหัวเราะ "ได้"

บทที่ 128

รัชศกจยาโยวปีที่ห้า แน่นนอนว่าไม่ใช่ปีแห่งสันติ

ผู้เนี่ยนชานแห่งทู่เจี๋ยตะวันออกเข้ารุกรานทู่เจี๋ยตะวันตก
ชานานใหญ่ ภายในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แค่นานเดือนสามารถล้มแดง
อานุภาพปราบปรามได้อย่างราบคาบ กลืนกินทู่เจี๋ยตะวันตกได้
อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด นับแต่นี้เป็นต้นไปทู่เจี๋ยตะวันออกและ
ทู่เจี๋ยตะวันตกถูกควมรวมเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เนี่ยนชานกลายเป็นชาน
ของทู่เจี๋ยเพียงหนึ่งเดียว ได้รับการชานานนามเป็นถ่าเก้อต้าหาน
(ชานถ่าเก้อผู้ยิ่งใหญ่) มีความหมายว่าประดุจขุนเขาสูง ให้ความรู้สึก
น่าเคารพยำเกรง

เรื่องนี้อาจจะใช้สำหรับชาวทู่เจี๋ย แต่สำหรับชาวจงหยวน
ผู้เนี่ยนชานไม่ใช่ถ่าเก้อต้าหาน แต่เป็นศัตรูตัวฉกาจ

หลายคนเพิ่งเข้าใจว่าที่ก่อนหน้านี้ทู่เจี๋ยตะวันออกเจียบหายไป
ทำให้สถานการณ์สงบสุขไร้เรื่องราว เป็นเพราะเตรียมกลืนทู่เจี๋ย
ตะวันตกในคราวเดียว

เดิมทีเพราะมีเหตุเจ็ยี่ตะวันตกทำให้เหตุเจ็ยี่ตะวันออกเป็นศัตรูตัวร้ายของจงหยวน แต่ยังไม่ถึงขั้นทำให้คนหวาดกลัวจนตัวสั่น ทว่าเวลานี้พื้นที่แถบด้านเหนือทั้งหมดต่างอยู่ภายใต้เงาตำของเกือกม้าเหล็กของชาวเหตุเจ็ยี่ ขณะที่เขตหลังซึ่งพื้นที่สำคัญทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือก็ยังคงเชื่อมวี่ยี่ดครอง

ต่อให้จักรพรรดิจยาโยวไม่มีความรู้เรื่องการทหารแม้แต่น้อย ก็ยังรู้ว่ากระเพาะของชาวเหตุเจ็ยี่ลำพังแค่แคว้นเหลียงของเชียววี่วี่ไม่มีทางเติมเต็มความละโมภโลกมากของพวกเขา มีความเป็นไปได้มากที่สุดว่าเชียววี่วี่ที่แต่งงานกับน้องสาวของฝูเนี่ยนชานจะเป็นพันธมิตรกับเขาเพื่อต่อต้านราชสำนักจงหยวน

การตระหนักรู้เรื่องนี้ทำให้หลายๆ คนว่าวุ่นใจ แม้แต่จักรพรรดิจยาโยวยังไม่แก็กจิตแก็กใจไปเยือนตำหนักในเป็นเวลาหลายวัน ถึงขั้นพลิกตัวไปมา นอนไม่หลับด้วยอารมณ์ปริวิตก พระองค์ตั้งใจเรียกพวกเหล่าควนกับพันอี่เข้าวัง พอรู้ว่าแถบชายแดนเตรียมรบศึกกันอย่างเต็มที่จึงรู้สึกเบาใจ

แต่แล้วท่ามกลางฤดูสารทมากเรื่องราวกลับมีข่าวว่าเฮอหรงส่งคนไปช่วยองค์หญิงเงินตั้งกลับมาจากเหตุเจ็ยี่ตะวันตก

การที่องค์หญิงเงินตั้งนำกำลังคนที่เหลือรอดถึงสองพันกว่าเข้าเมืองเป็นเรื่องใหญ่มาก ต่อให้อยากปิดก็ปิดไม่อยู่ ประกอบกับเฮอหรงไม่คิดจะปิดบัง เขาจึงส่งหนังสือรายงานฉบับหนึ่งไปบอกวาตนกับองค์หญิงเงินตั้งจะเดินทางไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิที่เมืองหลวง

มีหนังสือกล่าวโทษว่าเขากระทำการอุกอาจ เอาแต่ใจ ถือตนเป็นใหญ่เพิ่มจำนวนมากขึ้นจนจักรพรรดิจยาโยวแอบสภถดาบุตรชายที่ชอบก่อเรื่องวุ่นวาย เนื่องจากองค์หญิงเงินตั้งไม่ใช่องค์หญิงในราชวงศ์

ปัจจุบัน ข้ายังเป็นผู้สำเร็จราชการของทูลเจี๋ยตะวันตก ถือว่าเป็นชาวทูลเจี๋ยไปนานแล้ว การที่ทูลเจี๋ยตะวันตกเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นภายใน จงหยวนยอมเป็นน้ำไถลไม่อาจช่วยดับไฟโกลี ขอเพียงนั่งดูอยู่เฉยๆ ย่อมไม่เป็นไร แต่เฮ่อหรงกลับส่งคนไปปรับตัวองค์หญิงเงินตั้งกลับมา ถ้าทำแบบเจียบๆ ยังพอว่า แต่นี่กลับเอาคนมาอีกตั้งมากมายถึงสองพันกว่า หากผู้เฒ่าขานอ้างเรื่องนี้มาขอตัวคน ราชสำนักจะยกให้หรือไม่ยกให้เล่า

ถ้ายกให้ราชสำนักยังจะเหลือศักดิ์ศรีอีกหรือ

แต่ถ้าไม่ยกให้นั่นอาจเป็นข้ออ้างให้ทูลเจี๋ยเปิดสงคราม

เรื่องที่เฮ่อหรงถูกร้องเรียนไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นแค่วันสองวัน แต่มันมากมายหลายครั้งจนเขาเลิกใส่ใจ ที่ผ่านมาก็เอาแต่นิ่ง ปล่อยให้ทุกคนด่าลับหลัง เพราะถึงอย่างไรตัวเขาก็ไม่ได้ยิน เช่นนั้นยอมไม่ต้องแยแส เพราะเนื้อเขาก็ไม่ได้หายไปแม้เพียงน้อยนิด

แต่เฮ่อหรงจำเป็นต้องใส่ใจความคิดของจักรพรรดิจยาไย่ว และเพราะสาเหตุนี้หลังจากที่องค์หญิงเงินตั้งเดินทางกลับมา ชายหนุ่มจึงรีบส่งหนังสือฉบับหนึ่งเพื่อบอกว่าอยากถือโอกาสตอนไปรายงานตัวที่เมืองหลวงพาท้องค์หญิงเงินตั้งไปเข้าเฝ้าโอรสสวรรค์ อีกทั้งเนื่องจากองค์หญิงจากบ้านไปนาน คิดถึงแผ่นดินเกิด จึงอยากกลับไปเยือนฉางอัน

หนังสือของเฮ่อหรงถูกนำขึ้นถวายอย่างรวดเร็ว จักรพรรดิจยาไย่วกำลังอยากอบรมบุตรชายซึ่งหน้าเพื่อไม่ให้เขาทำเหิมเกริมอีก ด้านเฮ่อหรงเองก็หวังว่าจะอาศัยโอกาสนี้เบิกตัวองค์หญิงเงินตั้งต่อสาธารณชนอย่างเปิดเผย

นอกจากนี้จักรพรรดิจยาไย่วยังให้ชิงอ๋องกับเว่ยอ๋องกลับไป

รายงานตัวด้วย ในเรื่องงานมีประเด็นที่ทู่เจวียกำลังขยายอิทธิพล ทำให้พระองค์อยากจะฟังความคิดเห็นของพวกเขาเหล่านั้น ในเรื่องส่วนตัว คือให้เว่ยอ่องได้กลับมาอยู่กับครอบครัว เนื่องจากบุตรชายคนโตของอีกฝ่ายต้องอยู่ที่เมืองหลวงไม่สามารถไปที่ใดได้

วันถัดมาหลังได้รับพระราชโองการ เશેอหรงกับองค์หญิงเงินตั้งก็ออกเดินทาง

องค์หญิงเงินตั้งซึ่งกำลังคนสองพันกว่าไว้ที่หลังโจวโดยให้เข้าสังกัดกองทหาร การที่องค์หญิงเงินตั้งเสนอเช่นนั้นก็เนื่องจากบุรุษชาวทู่เจวียซึ่งเป็นตัวจริงเสียจริงกลุ่มนี้เชี่ยวชาญการทำศึก มีผละกำลังดีกว่าทหารจงหยวนเป็นเท่าตัว เશેอหรงยอมยินดีที่จะรับคนกลุ่มนี้ไว้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาเมืองหลังโจว

เขาตั้งใจกำชับหลินเหมี่ยวว่าอย่าได้ก็ัดกันทหารทู่เจวียออกจากทหารจงหยวน ต้องปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเสมอภาค หากพบว่าในกองทัพมีการใช้กำลังรังแกคนอ่อนแอหรือแสดงพฤติกรรมรังเกียจทหารทู่เจวีย ให้หยุดยั้งอย่างเปิดเผยและดำเนินการลงโทษอย่างหนักตามที่เห็นสมควร ทั้งยังต้องแบ่งทหารทู่เจวียให้ไปอยู่ในทุกค่าย เพื่อมิให้ทั้งสองฝ่ายมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก ยั่วยุคนเกิดเรื่อง

เซวียถานอยู่เฝ้าหลังโจวกับภรรยา ลองว่ามีเขาอยู่เશેอหรงยอมไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ส่วนจางเจ้อเป็นลูกหลานที่ถือกำเนิดในตระกูลของอู่เว่ยโหว คนสกุลจางอาศัยอยู่เมืองหลวง จึงมีเหตุผลให้ควรกลับไปเยี่ยม

คณะเดินทางไม่ได้มีเจตนาเร่งการเดินทาง แต่การขี่ม้ายอมไม่ชักช้า ไม่นานพวกเขาก็มาถึงอำเภอซานหยวนที่อยู่ห่างจากฉางอันไม่กี่ไกล

ห้องฟ้าเย็นย่า ไม่มีทางเข้าเมืองได้ทัน ทุกคนจึงตัดสินใจเข้าพักที่บ้านพักขุนนางก่อน พรุ่งนี้ค่อยตรงไปที่ฉางอันแบบไม่ต้องหยุดพักอีก

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางได้รับแจ้งข่าวล่วงหน้าจึงจัดเตรียมห้องพักเอาไว้พร้อม ทั้งทำความสะอาดและต้มน้ำร้อนไว้ให้เหล่าผู้สูงศักดิ์

ในราชวงศ์นี้บ้านพักขุนนางเป็นสถานที่ที่ขุนนางและราษฎรใช้ร่วมกัน หรือพูดได้ว่าหากชาวบ้านเดินทางผ่านบ้านพักขุนนางขอเพียงจ่ายเงินก็สามารถเข้าพักได้ บ้านพักขุนนางอำนวยความสะดวกให้แก่ทหารและพ่อค้าในการหาสถานที่พักเท้า แต่มีกฎอยู่ว่าเรือนพักบางส่วนมีเพียงขุนนางบรรดาศักดิ์เท่านั้นที่เข้าพักได้ ต่อให้ชาวบ้านจ่ายเงินมากเพียงใดก็ไม่อนุญาตให้เข้าพัก

บ้านพักขุนนางของอำเภอซานหยวนที่พวกเฮ่อหรงเข้าพักก็เป็นแบบนี้ เนื่องจากอยู่ใกล้ฉางอันมากจึงมีคนเข้าออกกันจนใกล้พลบหน้าบ้านพักยังมีการส่งข่าวกันไปมา และมีหาบเร่มาร้องตะโกนขายถั่วขายขนม คึกคักดีมาก

หงเหยียนติดตามองค์หญิงเงินตั้งมาหลายสิบปี ครั้งนี้นางก็ตามอีกฝ่ายหนีจากแดนตะวันตกกลับมาที่จิงหยวนด้วย หลังเดินทางจากหลังใจมาที่บ้านพักขุนนางของอำเภอซานหยวน ความเหนื่อยล้าที่เก็บสะสมอยู่ในกระดูกก็ถึงกาลระเบิด ทำให้นางล้มป่วยลงระหว่างการเดินทาง องค์หญิงเงินตั้งกับนางผูกพันกันประหนึ่งพี่น้อง องค์หญิงจึงรับหน้าที่ดูแลหงเหยียนด้วยตัวเองจนไม่มีแก๊จลึงเกตุดูบ้านเกิดที่ตนคุ้นเคยอย่างละเอียด รีบประคองหงเหยียนเข้าไปในเรือนพัก

เฮ่อหรงยกเรือนหลังใหญ่ที่สุดให้พวกนาง องค์หญิงกล่าวคำขอบคุณอย่างไม่อิดออด

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางโค้งตัว "องค์ชาย ให้ผู้น้อยไป

ตามหมอดีหรือไม่ พอดีสองวันนี้มีหมอมาเข้าพักคนหนึ่ง เขากำลังจะเดินทางกลับไปเยี่ยมญาติที่บ้านเกิด"

"ไม่ต้อง พวกเรานำยามาด้วย เจ้าส่งข้าวกับน้ำแกงร้อนๆ มาดีกว่า พวกเราหิวแล้ว"

นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางได้รับรองผู้สูงศักดิ์อย่างเฮ่อหรง เขาจึงตั้งเคราพทั้งหวาดเกรงจนวางไม้วางมือไม่ถูก เพราะกลัวว่าจะให้การต้อนรับไม่ดีพอจึงได้แต่รับคำและรีบไปจัดการ

ข้าวกับน้ำแกงร้อนๆ ถูกส่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทุกคนเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางมาทั้งวัน ครั้นจะพูดคุยกันแล้ว อยากรีบกินข้าวให้เสร็จเร็วๆ จะได้ไปพักผ่อน

ผู้ติดตามเฮ่อหรงคนหนึ่งตั้งใจจะตักน้ำแกงให้ แต่จางเจ้อเห็นด้วยหางตาว่าในน้ำแกงมีแมลงตัวเล็กๆ ลอยอยู่ เขาจึงแสดงสีหน้าโกรธจัด ปราดเข้ามาขวางหน้าผู้ติดตามพร้อมเรียกหาเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางเพื่อให้เตรียมเปลี่ยนน้ำแกงมาใหม่

"อาหารของพวกเจ้าอย่าแย่ถึงเพียงนี้ แม้แต่องค์ชายยังกล้าล่องกิน? หรือต้องให้เราจ่ายเงินด้วย!" จางเจ้อแสดงท่าทางอันธพาลที่ไม่ได้เห็นมานานออกมา

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักขุนนางกลัวน้ำเสียงละอายใจ "องค์ชาย วัตถุประสงค์ในการทำอาหารของพวกเราอาศัยของที่ส่งมาจากเมืองหลวง ตอนที่ท่านส่งคนมาบอกว่าจะเข้าพัก วัตถุประสงค์ก็ใช้ไปพอสมควรแล้ว เวลานี้เกรงว่าคงเปลี่ยนให้ไม่ได้ เอาไว้พรุ่งนี้เข้าผู้น้อยค่อยเข้าเมืองไปซื้ออาหารมาได้หรือไม่ขอรับ"

"ช่างเถอะ" เฮ่อหรงโบกมือ "ชิงไป"

"ขอรับ" ผู้ติดตามขานรับ

"เจ้าช่วยไปซื้อขนมกับผลไม้ที่หน้าประตูมาให้พวกเราที"

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักรีบบอก "จะในห้องค์ชายต้องจ่ายเงิน
'ได้อย่างไร ข้าจะไปซื้อเอง ขององค์ชายได้โปรดคอยสักครู่!"

ซึ่งไปหันมองเฮ่อหรงแวบหนึ่ง เห็นเขาผงกศีรษะนิดๆ จึงเดินตาม
เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักออกไป

จางเจ้อทำเสียงจี้จี้จะอย่างเดียดฉันท์ "ในน้ำแกงมีแมลงยังพอว่า
ท่านดูผักนี้สิ ใบกลายเป็นสีเหลืองหมดแล้ว เห็นพวกเราเป็นอะไร!"

เขาตักน้ำแกงช้อนหนึ่งเพื่อเอาแมลงตัวนั้นออกมาดมดูก่อน
สาตทิ้ง

"อยู่ข้างนอกก็ผ่นปรนหน้อย เจ้าผ่านการฝึกในค่ายทหารมานาน
เหตุใดถึงทำทำอันธพาลออกมาอีก"

จางเจ้อหัวเราะแหยๆ "ใกล้ถึงเมืองหลวงแล้ว หากไม่วางทำให้คน
ในฉางอันได้เห็นบ้าง พวกเขาอาจนึกว่าพวกเราไปตกระกำลำบากอยู่
ข้างนอก ยอมผ่นปรนให้ทุกสิ่ง เช่นนั้นมียิ่งเสียเกียรติขององค์ชายหรือ"

แต่ไหนแต่ไรมาเฮ่อหรงไม่ใช่คนถือยศถืออย่าง เขาจึงรับฟังยิ้มๆ
ปล่อยให้จางเจ้อทำตามใจ

จางเจ้อไม่ได้อยากดื่มน้ำแกง เขาหยิบตะเกียบมาเรื่อยๆ ก่อน
คีบกระดูกซี่โครงชิ้นหนึ่งขึ้นมา ตั้งใจจะเอาใส่ปาก แต่กลับจุกคิดอะไร
บางอย่างจึงเอากกระดูกซี่โครงชิ้นนั้นเดินออกไปที่ลาน เรียกแมวสีเหลือง
ที่นอนหมอบอย่างเกียจคร้านบนหลังคามา

เจ้าแมวตัวนั้นคุ้นเคยกับพวกคนงานดี พอมองเห็นก็รีบกระโดด
ลงมาจากหลังคา คีบกระดูกซี่โครงไปอย่างไม่เกรงใจ ไม่ยอมร้องเหมียว
สักแอะ วิ่งไปกินที่ได้ต้นไม้อย่างมีความสุข

กระดูกซี่โครงมีเนื้อติดเยอะมาก แต่เพราะทุกคนต่างเหนื่อยจนหมด

ความอยากอาหาร พวกเขายอมเห็นว่าเนื้อล้วนกินง่ายกว่า จึงปล่อยให้
จางเจ้อเอาระดุกที่โครงทั้งงานไปป้อนแมวโดยไม่ว่าอะไร

เจ้าแมวสี่เหล็องกินพลาจเอาอึ้งเท้าเซ็ดหน้าพลาจ จางเจ้อเอ
เห็ดหอมชิ้นหนึ่งจากในเรือ้นพักมาส่งให้มันอีก แต่เจ้าแมวเพียงปรายตา
มองแวบหนึ่งก่อนก้มหน้ากินกระดูกต่อ

องค์หญิงเงินตั้งดูแลหงเยียนเรียบร้อย พอเดินมาที่ห้องโถงเห็น
จางเจ้อเอนั่งยองๆ เล่นกับแมวอยู่ข้างนอกก็อดส่ายหน้าไม่ได้

นับวันยิ่งถอยหลังเข้าคลองจริงๆ

เฮ่อหรงเอ่ยถาม "หงเยียนเป็นอย่างไบบ้าง หากอาการหนักเข้า
จะได้สั่งให้คนไปเรียกหมอจากในเมืองมา"

"ไม่จำเป็น น่าจะเพราะผิดน้ำผิดดิน ข้าให้คนไปเอาดินเจ้าชินฉู่* แล้ว
แค่ผสมน้ำให้นางดื่มกับกินยาลูกกลอนสักหน่อย พรุ่งนี้ก็น่าจะเห็นผล
ถ้าไม่ไหวจริงๆ ค่อยตามหมอ"

มีเสียงพุดคุยจากอีกฟากหนึ่งของผนังดังเข้ามาในห้องโถง เสียง
คนเดินผ่านเป็นระยะ เนื่องจากใกล้ค่ำ ประตูเมืองปิดแล้ว นักเดินทาง
หลายคนเข้าเมืองไม่ทันจึงต้องเลือกพักเท้าที่นี้ ทำให้บ้านพักขุนนาง
คึกคักขึ้น

เจ้าแมวสี่เหล็องคุ้นเคยกับบรรยากาศเช่นนี้ มันจึงยังคงกินเนื้อ
ได้อย่างเอร็ดอร่อย ทว่าจู่ๆ มันกลับขarakterดุขึ้นมาอย่างกะทันหัน
แล้วก็หยุดกินอาหาร มีอาการเหมือนเมาสุรา เดินโซซัดโซเซไปได้
สองก้าวก็ฟูปลงกับพื้น ไม่กระดูกกระดูกอีก

จางเจ้อเอหน้าเปลี่ยนสี เขาหันหลังพุ่งตัวเข้าไปในเรือ้นพักอย่าง

* เจ้าชินฉู่ แปลตรงตัวว่าดินใจกลางเตา หมายถึงดินสี่เหล็องเข้มได้เตาไฟที่ได้จากการเผาหญ้าและพื้น
ชาวจีนใช้เป็นสมุนไพรเข้ายา เพราะมีสรรพคุณห้ามเลือด แก้อาเจียน และแก้ท้องเดิน

ไม่ต้องหยุดคิด ยื่นมือไปปิดตะเกียบขององค์หญิงเงินตั้งที่กำลังคีบผัก
กระเด็น

เฮ่อทรงกับองค์หญิงเงินตั้งตะลึงกับการกระทำของจางเจ๋อ
ต่างหันออกไปมองข้างนอกพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เจ้าแมวสีเหลืองนอนอยู่ตรงนั้น ไร้ซึ่งลมหายใจ

"รีบให้คนล้อมบ้านพักขุนนางไว้ ห้ามผู้ใดไปไหนทั้งสิ้น และ
เรียกตัวเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพัก พ่อครัว กับคนรับใช้มา" น้ำเสียงของ
เฮ่อทรงเน้นหนัก

ชายหนุ่มยังนิ่งได้ ในขณะที่จางเจ๋อนิ่งไม่ไหว เขาถามเฮ่อทรง
เสียงสั่น "องค์ชายยังไม่ได้กินอะไรเข้าไปใช่ไหมหรือ"

เฮ่อทรงตอบไล่เขา "เมื่อครู่ข้ากับองค์หญิงเอาแต่สนทนากัน
ยังไม่ทันได้กิน รีบไปเถอะ"

สีหน้าขององค์หญิงเงินตั้งบึ้งยากอยู่ชั่วลมหายใจหนึ่ง แต่คนที่
ผ่านลมผ่านฝนมานานเช่นนางก็สามารถสงบลงได้อย่างรวดเร็ว

"ยังไม่ทันเข้าฉากอันก็มีคนประกาศศึกดาใส่เจ้าเสียแล้ว"

เฮ่อทรงไม่ตีแม่แต่น้ำชา เขาให้คนไปเอาถุงน้ำที่พวกเขา
นำมามาแทน แม้คุณภาพของน้ำจะสู้น้ำที่เพิ่งตักขึ้นจากบ่อไม่ได้
แต่อย่างน้อยก็ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต

"เช่นนี้ก็ตื่นเต้นตีมิใช่หรือ"

องค์หญิงเงินตั้งเห็นเขายังมีแก๊วใจคุยเล่นได้จึงเอ่ยถามด้วย
น้ำเสียงอ่อนใจ "ผู้ใดอยากสังหารเจ้า"

"ข้าไม่ทราบ" เฮ่อทรงคีบผักชิ้นหนึ่งมาดมดู แต่พบว่าไม่มีกลิ่น
"แต่แผนนี้ไม่ฉลาด การวางยาพิษในอาหารไม่สามารถรับรองได้ว่า
คนที่กินคนแรกต้องเป็นข้า ลองว่าพลาดครั้งหนึ่งข้าย่อมต้องระวังตัว

เช่นนี้อีกฝ่ายน่าจะต้องการเตือนซ้ำมากกว่า"

จางเจ๋อให้คนล้อมบ้านพักขุนนางไว้อย่างรวดเร็ว การกระทำอย่างโจ่งแจ้งของเขาทำให้ทุกคนที่อยู่ในบ้านพักขุนนางตกใจ หลายคนสับสนด้วยความไม่พอใจ แต่พอเห็นสีหน้าเหี้ยมเกรียมของพวกทหารก็ไม่กล้าส่งเสียงอีก

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักกับซิงไปซื้อผลไม้กลับมาโดยไม่รู้ว่ามีเรื่องใดเกิดขึ้น จนพวกเขาเห็นแมวที่นอนนิ่งไม่กระตุกกระดิกตรงกลางลาน ใบหน้าปลิ้นชืดเผือด ปล่อยผลไม้หล่นกระจายเต็มพื้น เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักรีบคุกเข่าขอชีวิต "องค์ชาย! องค์ชายได้โปรดไว้ชีวิตด้วยเรื่องนี้ข้าไม่เกี่ยวนะขอรับ!"

เฮ่อหรงถาม "อาหารพวกนี้ผ่านมือผู้ใดมาบ้าง"

เจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักพูดเสียงตะกุกตะกัก "พอพ่อครัวทำเสร็จก็ให้คนงานในบ้านพักยกมา ผู้น้อย...ก็เห็น"

ห้องครัวเป็นสถานที่ที่มีคนเข้าออกตลอดเวลา ไม่ว่าผู้ใดก็สามารถเข้าไปได้ รวมถึงแขกที่อยู่ในบ้านพัก สามคำสอนเก้าสำนัก มัจฉามังกรว่ายปะปน* เฮ่อหรงไม่มีทางแยกแยะได้ นอกจากปล่อยให้จางเจ๋อรับไปจัดการ

จางเจ๋อรับผิดชอบเต็มที่ เขาให้คนไปค้นสัมภาระกับห้องหับของทุกคน แต่ไม่พบสิ่งใด ซึ่งคนที่เข้าพักที่บ้านพักขุนนางในวันนั้นนอกจากคณะของเฮ่อหรงแล้วยังมีขบวนสินค้าอีกสองกลุ่มกับบัณฑิตที่กำลังออกหาประสบการณ์อีกสามคน

พวกบัณฑิตถูกจางเจ๋อสอบซักจนรู้ลึกว่าถูกหมิ่นจึงไม่ยอมให้

* 'สามคำสอนเก้าสำนัก' และ 'มัจฉามังกรว่ายปะปน' เป็นสำนวน หมายถึงผู้คนสารพัดแบบในสังคม ซึ่งมีความแตกต่างหลากหลาย และปะปนกันทั้งคนดีและคนชั่ว

รื้อค้นสัมภาระ ลามไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งกับพวกทหาร ทว่าพอเจอกับดาบคมกริบพวกเขาก็พบว่าฝีปากของตนไม่มีทางสู้คมดาบสุดท้ายจึงต้องยอมจำนน

พวกพ้อค่ายอมไม่กล้าต่อกรกับจางเจ้อจึงปล่อยให้มีการค้นห้องหับกับสัมภาระ ทว่าหลังตรวจไปหนึ่งรอบกลับไม่พบสิ่งใด

แต่เชื่อว่าจางเจ้อจะไม่ได้อะไรกลับมาเลย เพราะเขาเจอบางสิ่งที่น่าตกใจ

"องค์ชาย!" ชายหนุ่มผลัดประตูเข้ามาพลงหอบฮัก "ไม่ได้สนใจเลยว่เฮ่อหรงคลายเสื้อเตรียมเข้านอนแล้ว"

"เมื่อครู่พวกเราเจอสิ่งนี้ที่ข้างอานม้าขอรับ!"

จางเจ้อวางเข็มเล่มยาววางเฉียบหลายเล่มลงบนโต๊ะ เข็มเงินสะท้อนแสงเทียนเป็นประกายเรืองๆ

ขอเพียงวันพ่ຸนี้เฮ่อหรงขึ้นหลังม้า เข็มเงินจะแทงเข้าที่ตัวม้าทำให้ม้าตกใจและเกิดพยศ ซึ่งคนที่อยู่บนหลังมันย่อมต้องมีอันตราย แผนนี้มีเจตนาให้เฮ่อหรงถึงตายจริงๆ

"หลังจากพวกเราเข้ามาในบ้านพักมีผู้ใดเข้าใกล้คอกม้าบ้าง" เฮ่อหรงถาม

"ข้าสอบถามดูแล้ว มีคนเลี้ยงม้าไปคอกม้า และเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพักก็ให้คนไปป้อนอาหาร ยังมีคนของขบวนสินค้า พอพวกเราเข้ามาพวกเขาก็ตามมาติดๆ น่าจะมีการจูงม้าไปไว้ที่คอก ข้าให้เจ้าหน้าที่เฝ้าไ้ผ่านไปผ่านด้านของพวกเขา มาพบว่า เป็นขบวนสินค้าของหยางโจว ออกเดินทางมาจากฉางอัน แต่ที่น่าแปลกคือยามนี้พวกเขาเกิดรีบร้อนออกเดินทางกันตอนกลางคืน ข้าส่งคนไปตาม แต่ไม่รู้ว่า จะตามสำเร็จหรือไม่"

น้ำเสียงของเฮ่อหรงเน้นหนัก "ต่อไปคงมีเรื่องทำนองนี้มากขึ้น
ไม่ลดน้อยลง เพราะข้าเดาว่าคนที่อยากสังหารข้าคงไม่ได้มีกลุ่มเดียว"

เห็นได้ชัดว่าจางเจ้อเองก็คิดแบบเดียวกัน สีหน้าจึงซีดลง
กะทันหัน

ถ้าเป็นคนกลุ่มเดียวกันย่อมไม่มีทางลงมือหลายวิธีในครั้งเดียว
เพราะการใส่ยาพิษลงในอาหารทำให้เฮ่อหรงเพิ่มความระมัดระวัง
มากขึ้น แต่หากไม่ใช่คนกลุ่มเดียวกันนั้นย่อมแสดงว่าเฮ่อหรงมีศัตรู
เป็นจำนวนมาก และเรื่องทำนองนี้ต่อให้ครั้งนี้ไม่สำเร็จ คราวหน้าก็มี
ความเป็นไปได้ว่าจะสำเร็จ

ตอนอยู่หลังใจวที่นั่นเป็นถิ่นของพวกเขา เฮ่อหรงจะสังหารใจวชู้ก็ได้
จะช่วยยองค์หญิงเงินตั้งก็ได้ ผู้อื่นไม่สามารถทำอะไรเขา แต่ที่ฉางอัน
ไม่เหมือนกัน ยังไม่ทันที่พวกเขาจะเข้าฉางอันก็มีคนมากมายหมาย
เล่นงานพวกเขาให้ถึงตาย คอยให้เข้าฉางอันเมื่อใดมิกลายเป็น
จับตะพานในไห* ของผู้อื่นหรือ

คิดถึงตรงนี้จางเจ้อก็นิ่งไม่ติด

"หรือไม่ทำนทุลฝ่าบาทว่าพวกเราไม่เข้าฉางอันแล้ว กลับหลังใจ
กันเลยดีหรือไม่"

เฮ่อหรงมองหน้าเขา "เจ้านึกว่าฉางอันเป็นที่ที่ข้าคิดจะมาก็มา
คิดจะไปได้หรือ คอยให้เข้าเมืองฉางอัน อยู่ใต้บาทโอรสสวรรค์
คนพวกนั้นย่อมไม่กล้าทำเหลวไหล มีความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น
ช่วงที่ใกล้ถึงฉางอันเช่นนี้พวกเราก็ระวังตัวกันเอาไว้หน่อย"

จางเจ้ออย่างน้อยๆ ก็เป็นคนในตระกูลของอู่เว่ยโหว ไซ้ว่าจะ

* จับตะพานในไห เป็นสำนวน หมายถึงการกระทำที่ผลสำเร็จอยู่แล้วเสมอ ไม่ต้องลงแรงมาก หรือ
เปรียบเปรยถึงเป้าหมายที่อยู่ในการควบคุม หนีไม่พ้นเงื้อมมือ

รู้ความสามารถอย่างสิ้นเชิง เพียงแต่ก่อนหน้านี้เขามีคูเวียวโจวจางเทา คอยกันพายุหอกดาบกระบี่ ไม่มีความจำเป็นที่เขาต้องไปบุกเอง ทว่า นับตั้งแต่นั้นผู้เป็นลูกจากไป จางเจ้อเหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคน เวลาปกติ เขายังคงเป็นคุณชายเจ้าสำราญหน้าทะเล้นประจำจวนแม่ทัพบัญชาการ พอๆ กับเซวียถาน แต่เวลามีงานจริงจังเขากลับไม่กล้าปล่อยปละละเลย แม้แต่น้อย หาไม่เฮ้อทรงคงไม่วางใจยกเรื่องนี้ให้เขาไปจัดการ

ได้ยินเฮ้อทรงพูดเช่นนั้น จางเจ้อจึงรีบให้ลูกน้องไปเฝ้าอยู่นอก ห้องพักของเฮ้อทรงกับองค์หญิงเจินตั้ง อาหารและน้ำดื่มทุกอย่าง ต้องผ่านการทดสอบพิษ สัมภาระทุกชิ้นต้องตรวจสอบหนึ่งรอบ แม้แต่ หญ้าที่ม้ากินก็ห้ามปล่อยผ่าน ตราบใดที่ยังหาหลักฐานไม่ได้จางเจ้อ ย่อมไม่มีเหตุให้ไปจับคน แต่ก็ไม่สามารถปล่อยให้คนกลุ่มนี้ทำอะไร เฮ้อทรงสำเร็จ การที่เขาวิ่งวุ่นเช่นนี้ทำให้คนในบ้านพักขุนนางขัดเคือง แต่ไม่กล้าออกปาก ได้แต่อธิษฐานขอให้พระพุทธรูปสูงใหญ่พวกนี้ รีบไปกันไวๆ

จางเจ้อหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถไปจากสถานที่บ้านอันนี้ ได้เร็วๆ ถ้าอยู่หลังใจลองมีคนกล้าวางยาพิษในอาหาร ไม่ถึงหนึ่งวัน คนร้ายจะต้องถูกตามตัวออกมาจนได้ แต่ความยุ่งยากของที่นี่อยู่ที่ ทุกคนสามารถเข้าออกได้ เกรงว่าต่อให้บ้านในที่พักพาญาติเข้ามา เดินเล่นหนึ่งรอบก็ไม่มีใครรู้ไว้ร่องรอยให้ตรวจสอบ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6565->